

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2020

ΕΤΟΣ ΜΑ΄

ΑΡ.485 - 486

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Α΄ Κορ. ιβ΄ 27-ιγ΄ 8

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιστ΄ 19-31

1 Νοεμβρίου 2020

Στη σημερινή Ευαγγελική περικοπή, αγαπητοί μου αδελφοί, ο Ευαγγελιστής Λουκάς μέσω της παραβολής του Κυρίου μάζ μεταφέρει από τον πρόσκαιρο τούτο κόσμο στην μετά θάνατο ζωή και μας παρουσιάζει τις συνέπειες του τρόπου ζωής μας αλλά και της συμπεριφοράς μας προς τους συνανθρώπους μας.

Μας παρουσιάζει, λοιπόν, δύο ανθρώπους, ο ένας ήταν πλούσιος και ο άλλος φτωχός. Ο πλούσιος ζούσε μέσα στη χλιδή, φορούσε πολυτελή και ακριβά ενδύματα, διασκεδάζε καθημερινά με πλούσια φαγοπότια, ξόδευε τα πλούτη του αδιαφορώντας για ότι συμβαίνει γύρω του, αλλά και για τους συνανθρώπους του. Με λίγα λόγια τον ενδιέφερε μόνο η δική του καλοπέραση.

Ο άλλος, ονομαζόταν Λάζαρος, ήταν πάμφτωχος και άστεγος και ζούσε συνεχώς μέσα στον πόνο και την εγκατάλειψη από τους ανθρώπους. Όλα τούτα τα υπέμενε με παραδειγματική καρτερία και υπομονή. Δεν παραπονέθηκε ποτέ του κατά του πλουσίου αλλά ούτε και δυσφόρησε ποτέ του κατά του Θεού για την κατάσταση στην οποία βρέθηκε. Ζητιανεύοντας ο Λάζαρος κατέληξε μπροστά στην πόρτα του πλουσίου περιμένοντας από αυτόν να τον ελεήσει με οποιονδήποτε τρόπο. Όμως ο πλούσιος δεν του έδωσε τίποτα. Ακόμα και την πείνα του προσπαθούσε να την χορτάσει από τα ψίχουλα που έπεφταν χάρω από το τραπέζι του πλουσίου. Σε αντίθεση με τον πλούσιο τα σκυλιά του έγλυφαν τις πληγές του από συμπόνια μη δυνάμενα να του προσφέρουν κάτι άλλο.

Όταν, λοιπόν, ήρθε η ώρα της εξόδου του φτωχού Λαζάρου από την ζωή τούτη, άγγελοι παρέλαβαν την ψυχή του και την οδήγησαν εν “κόλποις Αβραάμ”, δηλαδή στον Παράδεισο όπου εκεί απολάμβανε τα ουράνια αγαθά. Αφού πέθανε και ο πλούσιος και κηδεύτηκε με δόξες και τιμές, αντί για τον Παράδεισο κατέληξε στον τόπο της βασάνου, στον Άδη. Ο πλούσιος στον Άδη βασανιζόταν υπέφερε και κατακαιγόταν από το άσβεστο πυρ ενώ ο Λάζαρος καιρόταν και απολάμβανε τα παραδείσια αγαθά. Ο πλούσιος τότε μη υποφέροντας τον καύσωνα της κολάσεως ζητά από τον Αβραάμ να στείλει τον Λάζαρο να του δροσίσει τη γλώσσα με το άκρο του δακτύλου του, αφού πρώτα το βρέξει με νερό. Όμως αντί αυτού ο Αβραάμ λέει στον πλούσιο ότι υπάρχει μια μεγάλη διαχωριστική γραμμή μεταξύ τους και ότι είναι αδύνατο να εκπληρωθεί το αίτημά του. Παράλληλα του υπενθυμίζει τα αγαθά που απόλαυσε στη γη και τις στερήσεις και κακουχίες που πέρασε ο Λάζαρος.

Μετά το διάλογο τούτο ο πλούσιος κατανόησε τα σφάλματά του και ζητά από τον Αβραάμ να στείλει τον Λάζαρο πίσω στη γη για να προειδοποιήσει τα αδέρφια του να αλλάξουν τρόπο ζωής και να μετανοήσουν για τις πράξεις τους, ώστε να μην καταλήξουν και αυτοί στην Κόλαση. Τότε

ο Αβραάμ του αποκρίνεται ότι “έχουσι Μωυσέα και τους προφήτας, ακουσαίωσαν αυτών” δηλαδή να εφαρμόζουν την διδασκαλία και τον λόγο του Θεού για να σωθούν. Ο πλούσιος αγωνιάοντας επιμένει ότι δεν αρκεί αυτό αλλά μόνο όταν κάποιος από τους νεκρούς αναστηθεί και τους μιλήσει θα πιστέψουν και θα βεβαιωθούν για την ύπαρξη της αιώνιας ζωής. Ο Αβραάμ όμως του απάντησε ότι αν δεν ακούσουν στα λόγια του Μωυσή και των προφητών, δεν πρόκειται να πειστούν ούτε από τα λόγια κάποιου νεκραναστημένου.

Ο πλούσιος δεν καταδικάστηκε για τον πλούτο του, αλλά για την φίλαυτη και εγωιστική χρήση του. Ο πλούτος είναι δωρεά του Θεού σε ορισμένους ανθρώπους. Αυτή την δωρεά ο πλούσιος καλείται να την αξιολογήσει για την ευεργεσία του εαυτού του αλλά και των συνανθρώπων, όπως ο ίδιος ο Θεός ο οποίος ευεργετεί και ελεεί “δικαίους και αδίκους”, χωρίς να ζητά ανταλλάγματα. Εξάλλου όπως γράφει το βιβλίο των Παροιμιών αυτός που δίνει ελεημοσύνη σε αυτούς που την έχουν ανάγκη είναι σαν να δανείζει τον Θεό, γι’ αυτό ο Θεός κατά κάποιο τρόπο τού είναι οφειλέτης και για να ξεχρεώσει χαρίζει στον άνθρωπο την ουράνια βασιλεία του. Αυτός που βοηθά τους συνανθρώπους του από αγάπη, μοιάζει στον Θεό, ο οποίος από αγάπη και μόνο για τον άνθρωπο θυσιάστηκε για να τον σώσει από την φιλανθία του που τον οδήγησε στην αμαρτία.

Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι κατά την Δευτέρα παρουσία του Κυρίου, κριτήριο του θα είναι η αγάπη μας προς τους πάσχοντες συνανθρώπους μας, γι’ αυτό είπε ότι “ εφ’ όσον εποιήσατε ενί τούτων των ελαχίστων εμοί εποιήσατε “. Και η πιο ελάχιστη ευεργεσία που κάνουμε στους ανθρώπους είναι σαν να την έχουμε κάνει για τον Κύριο .Ο Κύριος όμως δεν ζητά να ελεούμε με καταναγκασμό αλλά με χαρά. Ό,τι γίνεται από ανάγκη και όχι από ελεύθερη προαίρεση δεν είναι αποδεκτό από τον Θεό.

Αγαπητοί μου, ο πλούσιος δεν καταδικάστηκε στην κόλαση γιατί ήταν πλούσιος αλλά γιατί δεν έκανε σωστή χρήση της δωρεάς την οποία του εμπιστεύτηκε ο Θεός. Ο πλούτος από μόνος του δεν είναι καλός ή κακός, ο τρόπος διαχείρισής του τον κάνει να φαίνεται ένα από τα δύο.

Η ελεημοσύνη ως απόρροια της αγάπης, μάς εξομοιώνει με τον ελεήμονα και φιλάνθρωπο Θεό. Όποιος, λοιπόν, δίνει χωρίς φειδώ, πλουσιοπάροχα θα του αποδοθούν εκατονταπλάσια στην αιώνια ζωή με την απόλαυση των άφθαρτων αιώνιων αγαθών. Η αρετή της ελεημοσύνης οδηγεί κατευθείαν στη βασιλεία των ουρανών. Ας στραφούμε προς τους έχοντες ανάγκη, προσφέροντάς τους από το περίσσειμά ή το υστέρημα μας, για να φανούμε καλοί οικονόμοι και διαχειριστές των αγαθών του Θεού.

π. Γεώργιος Αναστασίου

ΚΥΡΙΑΚΗ Ζ' ΛΟΥΚΑ (ΣΥΝΑΞΙΣ ΤΩΝ ΑΣΩΜΑΤΩΝ)

Απόστολος: Εβρ. β' 2-10

Ευαγγέλιον: Λουκ. η' 41-56

8 Νοεμβρίου 2020

Ο Θεός είναι κτίστης και δημιουργός όχι μόνο του υλικού και ορατού κόσμου, αλλά και του αύλου και αοράτου. Το ομολογούμε, άλλωστε, και στο Σύμβολο της Πίστεως ότι είναι «ποιητής ουρανού και γης, ορατών τε πάντων και αοράτων». Παρά το γεγονός ότι ο ανθρώπινος οφθαλμός δεν δύναται να δει τον πνευματικό κόσμο, αυτό δεν σημαίνει την ανυπαρξία του. Απλό και απτό παράδειγμα, το φάσμα ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας. Το εύρος του πολύ μεγάλο, ωστόσο, το αισθητήριο της οράσεως μόνον ένα απειροελάχιστο ποσοστό μπορεί να δει.

Η Αγία Γραφή μας αποκαλύπτει ότι ο πνευματικός και αόρατος κόσμος αποτελείται από τις Αγγελικές δυνάμεις. Η δημιουργία τους έχει προηγηθεί της υλικής κτίσεως, όπως γίνεται υπαινιγμός στο βιβλίο του Ιώβ: «ὅτε ἐγενήθησαν ἄστρα, ἤνεσάν με φωνὴ μεγάλη πάντες ἄγγελοί μου». Για το έργο και την αποστολή των Αγγέλων μας πληροφορεί ο Απόστολος Παύλος. Αναφέρει, χαρακτηριστικά, ότι είναι λειτουργικά πνεύματα και έχουν ως κύριο μέλημά τους να διακονούν το μυστήριο της σωτηρίας των ανθρώπων: «πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα, διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν». Γι' αυτό και πολλές φορές, τους βλέπουμε να συμμετέχουν ενεργά στη σωτηρία μας ή ακόμη να μεταφέρουν κάποιο θεόσταλτο μήνυμα. Τα παραδείγματα πολλά από την Καινή Διαθήκη. Οι Άγγελοι εμφανίζονται επανειλημμένα προκειμένου να διακονήσουν την σάρκωση του Θεού και Λόγου. Άγγελος φέρνει το χαρμόσυνο μήνυμα του Ευαγγελισμού στη Θεοτόκο, άγγελοι ευαγγελίζονται την γέννηση του Χριστού στους ποιμένες, άγγελος ειδοποιεί τον Ιωσήφ και τους μάγους προκειμένου να γλιτώσουν από τη μαγία του Ηρώδη, άγγελος ενισχύει τον Χριστό στην προσευχή Του στη Γεθσημανή, άγγελοι αποστέλλονται για να ενημερώσουν τους μαθητές του Χριστού για την Ανάσταση, άγγελος αποφυλάκισε τον Απόστολο Πέτρο.

Παρόλο που οι Αγγελικές δυνάμεις δεν δημιουργήθηκαν από τον Θεό για να Τον δοξολογούν, όταν βρέθηκαν μπροστά στο άρρητο θείο κάλλος άρχισαν να Τον υμνούν ακατάπαυστα. Η Παλαιά Διαθήκη μας πληροφορεί ότι όπως ο επίγειος στρατός είναι χωρισμένος σε τάγματα, έτσι και οι Αγγελικές δυνάμεις αποτελούν την ουράνια ιεραρχία. Αναφέρονται, μάλιστα, και τα ονόματα των εννέα Αγγελικών ταγμάτων: Σεραφείμ, Χερουβείμ, Θρόνοι, Κυριότητες, Δυνάμεις, Εξουσίες, Αρχές, Άγγελοι, Αρχάγγελοι.

Οι Άγγελοι, όπως και οι άνθρωποι, ήταν προικισμένοι από τον Δημιουργό τους με ελεύθερη βούληση. Δηλαδή, δεν ήταν άτρεπτοι και αμετάβλητοι προς το κακό. Γι' αυτό και το πιο λαμπρό τάγμα, αυτό του Εωσφόρου, το οποίο είχε ως αποστολή και διακονία του να μεταφέρει στους άλλους αγγέλους το φως, δηλαδή το θέλημα του Θεού, κυριεύθηκε κάποτε από υπερηφάνεια. Θεώρησε ότι μπορεί να θέσει τον θρόνο του πάνω από τα άλλα Αγγελικά τάγματα: «εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβήσομαι, ἐπάνω τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ θήσω τὸν θρόνον μου». Συλλογίστηκε, ακόμη, ότι μπορεί να ομοιωθεί με τον ίδιο τον Θεό: «ἔσομαι

ὅμοιος τῷ Ὑψίστῳ». Ακαριαία, με την αποδοχή του συλλογισμού αυτού, ξέπεσε του αξιώματος και της λαμπρότητός του. Από τάγμα φωτός έγινε τάγμα σκότους. Από φωτεινοί Ἄγγελοι, έγιναν σκοτεινά πνεύματα. Τη φοβερή εκείνη στιγμή της πτώσεως του δεκάτου τάγματος, ο Αρχιστράτηγος Μιχαήλ βρόντηξε με δυνατή φωνή «Πρόσχωμεν, Στῶμεν καλῶς, Στῶμεν μετὰ φόβου». Με ταπείνωση και πλήρη αυτογνωσία ότι είναι κτίσμα, επιστά στους λοιπούς Ἀγγέλους να σταθούν καλά, να σταθούν με φόβο απέναντι στον Θεό και δημιουργό τους. Να αναγνωρίσουν ποιος είναι ο Κτίστης και ποια είναι τα κτίσματα. Για την ταπείνωση και την προσήλωση που έδειξαν οι υπόλοιποι Ἄγγελοι, ο Θεός τους αντάμειψε με κατά χάριν ατρεψία. Από τότε έχουν παγιωθεί και στερεωθεί στο αγαθό. Αυτή τη σύναξη των αγγελικών ταγμάτων, μετά την πτώση του Εωσφόρου, και την απόφασή τους να μείνουν πιστά στο θέλημα του Θεού, αναμνησεται σήμερα η Εκκλησία.

Η Εκκλησία μάς διδάσκει, ότι ο Θεός στον κάθε άνθρωπο δίδει φύλακα Ἄγγελο. Ἄλλωστε, αυτό φανερώνεται και από τις προσευχές και αιτήσεις στις διάφορες ακολουθίες της: «Ἄγγελον εἰρήνης, πιστὸν ὁδηγόν, φύλακα τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα». Ο φύλακας Ἄγγελός μας, χαιρείται με την μετάνοιά μας και την στροφή μας προς τον Θεό: «χαρὰ ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι» ενώ, λυπάται με τις αμαρτίες μας και την απομάκρυνσή μας από Αυτόν. Φύλακες Ἀγγέλους, σύμφωνα με τη διδασκαλία κάποιων Πατέρων της Εκκλησίας, δεν έχουν μόνο οι άνθρωποι, αλλά και οι Εκκλησίες, τα Μοναστήρια, οι πόλεις, τα χωριά και τα έθνη.

Πολλά τα μηνύματα της σημερινής εορτής. Αναφέρουμε μερικά από αυτά. Ο Θεός, ως δημιουργός και προνοητής των πάντων, δεν μας άφησε μόνους και αβοήθητους να αντιμετωπίζουμε τις καθημερινές θλίψεις, δυσκολίες και δοκιμασίες. Μας έδωσε βοηθούς ακοίμητους, τους Αγίους Ἀγγέλους Του. Αυτοί είναι πάντα δίπλα μας για να μας διακονούν και να μας φυλάττουν, παρά το γεγονός ότι πλάσθηκαν ανώτεροι κατά τη φύση τους από εμάς. Διδασκόμαστε, έτσι, και εμείς, που μπορεί να κατέχουμε κάποιο αξίωμα ή κάποια υψηλή θέση, να διακονούμε τους κατώτερους και αδύνατους, χωρίς να προσπαθούμε να τους επιβληθούμε εξουσιαστικά.

Το δέκατο τάγμα των Ἀγγέλων έχασε τη χάρη του και έγινε τάγμα δαιμόνων όταν γέμισε από εγωισμό και υπερηφάνεια. Αυτό μας διδάσκει ότι η ταπείνωση και η αυτογνωσία αποτελούν ὑψιστο αγαθό και απαραίτητη προϋπόθεση για την πνευματική ζωή, αφού μας κρατούν ενωμένους με την πηγή της ζωής, που είναι ο Θεός. Τα υπόλοιπα εννέα τάγματα με την ταπείνωση που έδειξαν δοξάστηκαν από τον Θεό, αφού στερεώθηκαν στο αγαθό. Έτσι κι εμείς, μπροστά στον καταγιισμό των πειρασμών και στις προκλήσεις των καιρών ας σταθούμε ακλόνητοι, με προσοχή και φόβο Θεού, χωρίς αμφιταλαντεύσεις, επαναλαμβάνοντας το «Στῶμεν καλῶς, Στῶμεν μετὰ φόβου».

π. Κωνσταντίνος Λαζάρου

ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. β΄ 4-10

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι΄ 25-37

15 Νοεμβρίου 2020

«Καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐσπλαγχνίσθη...»

Σήμερα ακούσαμε την παραβολή του καλού Σαμαρείτη, την οποία αφηγήθηκε ο Χριστός στον νομοδιδάσκαλο για να του απαντήσει στο ερώτημα «τις εστί μου πλησίον;».

Η παραβολή αναφέρεται σε έναν άνθρωπο που κάνει τη διαδρομή Ιερουσαλήμ – Ιεριχούς και σ’ αυτή την πορεία συναντά τον θάνατο, την αδιαφορία αλλά και την αγάπη από τους συνανθρώπους του. Τον θάνατο τον πρόσφεραν απλόχερα στον διαβάτη οι ληστές, άνθρωποι χωρίς κανένα ανθρώπινο αίσθημα. Του πήραν τα ρούχα και τον χτύπησαν, αφήνοντάς τον να πεθάνει σαν ζώο στον δρόμο, για να ικανοποιήσουν τα πάθη τους.

Καθώς ο άνθρωπος πεθαίνει στον δρόμο, μέσα στον πόνο του, συναντά και την αδιαφορία από δυο λειτουργούς του ναού. Ο πόνος είναι μπροστά στον ιερέα και τον λευίτη και αυτοί χωρίς καμία σκέψη προσπερνούν τον πόνο που έχει ο συνάνθρωπος. Γι’ αυτούς είτε είναι άνθρωπος που πεθαίνει αυτός που συναντούν, είτε μια πέτρα στην άκρη του δρόμου, είναι το ίδιο.

Στη συνέχεια ακολουθεί ένας Σαμαρείτης, ένας δεδηλωμένος εχθρός του τραυματισμένου, που ήταν Ιουδαίος, ο οποίος αμέσως πήγε σ’ αυτόν, του πρόσφερε τις πρώτες βοήθειες και συνέχισε τη φροντίδα του, επιβιβάζοντας τον τραυματισμένο πάνω στο ζώο. Τον μετέφερε σ’ ένα κατάλυμα και φρόντισε για τη διαμονή και περίθαλψή του εκεί.

Ο Σαμαρείτης έδωσε ζωή. Ριψοκινδύνευσε, χωρίς δεύτερη σκέψη, τη ζωή του, όταν του παρουσιάστηκε η ευκαιρία. Με τη συμπεριφορά του μας βεβαιώνει για την αγάπη που ζει στην καθημερινότητά του. Κάθε του σκέψη και πράξη είναι αποτέλεσμα αγάπης προς τον Θεό και τον συνάνθρωπό του.

Μέσα από την όλη συμπεριφορά του φαίνονται τα γνωρίσματα της αγάπης του.

Η αγάπη του, πρώτα απ’ όλα, δεν έχει όρια. Επεκτείνεται προς όλους. Ο Ιουδαίος ήταν ένας εχθρός του. Είναι γνωστή η ρήση του Ευαγγελίου «Ου συγχρώνται Ιουδαίοι Σαμαρείταις». Κι όμως τον θεωρεί δικό του άνθρωπο που χρήζει της βοήθειάς του. Το γεγονός και μόνον ότι είναι άνθρωπος, εικόνα του Θεού, ανεξάρτητα από φυλή και φύλο, χρώμα ή καταγωγή, του δημιουργεί την ανάγκη να του συμπαρασταθεί.

Έχει, όμως, και το χαρακτηριστικό της ανιδιοτέλειας η αγάπη του Σαμαρείτη. Ο τραυματισμένος τού ήταν άγνωστος και, κατά πάσα πιθανότητα, έτσι θα παρέμενε και στο μέλλον. Τίποτα δεν θα μπορούσε

να προσδοκά απ' αυτόν. Κι όμως εκδηλώνει την αγάπη του προς αυτόν, με κίνδυνο της ίδιας της ζωής του. Ράπισμα για μας η συμπεριφορά του Σαμαρείτη. Εμείς πριν εκδηλώσουμε την αγάπη μας προς κάποιον σκεφτόμαστε το τι θα πάρουμε ως αντάλλαγμα από την πράξη μας αυτή.

Τέλος, η αγάπη του Σαμαρείτη έχει και το στοιχείο της συνέχειας. Δεν είναι αποτέλεσμα συναισθηματικής έξαρσης της στιγμής. Εμείς συγκινούμαστε από κάποιο γεγονός της επικαιρότητας και εκδηλώνουμε προς στιγμή την αλληλεγγύη μας. Γρήγορα, όμως, ξεχνούμε τα πάντα κι επιστρέφουμε στην καθημερινότητά μας. Ο Σαμαρείτης, όμως, δεν αρκείται στην παροχή των πρώτων βοηθειών στον πληγωμένο. Ούτε και στη μεταφορά του στο πανδοχείο. Θα μπορούσε, παραδιδοντάς τον στον πανδοχέα, να έχει ήσυχη τη συνείδησή του ότι έκανε στο έπακρο το καθήκον του. Εν τούτοις μεριμνά για συνέχιση της θεραπείας. Η αγάπη του δεν είναι ψυχολογική ανάγκη της στιγμής. Έχει συνέχεια. Συνδέει τη ζωή του με τον τραυματισμένο και αποκτούν κοινή πορεία στη γη αλλά ταυτόχρονα και στον ουρανό. Είναι τέτοιο το έργο του Σαμαρείτη που μας συγκινεί.

Αγαπά και τον Θεό ο Σαμαρείτης. Αυτό το αποδεικνύει έμπρακτα με την αγάπη του προς το δημιουργημά Του, τον άνθρωπο. Ο Σαμαρείτης πορεύεται στην αιωνιότητα, δηλαδή στον Θεό, γιατί μπορεί και αγαπάει. Είναι πλησίον στον συνάνθρωπο, με αποτέλεσμα να έχει πορεία προς τον Θεό. Λέγει, χαρακτηριστικά, ο άγιος Ιωάννης ο Ευαγγελιστής: «Ταύτην την εντολήν έχομεν απ'Αυτού, ίνα ο αγαπών τον Θεόν, αγαπά και τον αδελφόν αυτού».

Εμείς, στην πορεία της επίγειας ζωής μας, έχουμε την ελευθερία να επιλέξουμε πως θα συμπεριφερθούμε στον πλησίον μας. Μπορούμε να αδιαφορήσουμε γι' αυτόν και να μην τον φροντίσουμε, πετώντας τον ή αφήνοντάς τον σε μια άκρη. Έχουμε, όμως, και τη δυνατότητα, αν θελήσουμε, να γίνουμε ένας «καλός Σαμαρείτης», που προσφέρει στον συνάνθρωπο και τον Θεό ότι καλύτερο έχει, τον ίδιο του τον εαυτό.

Αυτή την εβδομάδα αρχίζει η νηστεία των Χριστουγέννων και είναι μια ευκαιρία να εγκύψουμε ο καθένας στον εαυτό του για να εντοπίσουμε τα πάθη που μας ταλαιπωρούν και μας απομονώνουν, κρατώντας μας μακριά από τον συνάνθρωπο και τον Θεό. Ευχή της Εκκλησίας είναι όπως όλοι γίνουμε πλησίον για τον κάθε συνάνθρωπό μας.

π. Δημήτριος Καλάργυρος

ΣΑΒΒΑΤΟΝ (ΤΑ ΕΙΣΟΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ)

Απόστολος: Εβρ. θ' 1-7

Ευαγγέλιο: Λουκ. ι' 38 – 42, ια' 27 - 28

21 Νοεμβρίου 2020

Ολόκληρη η Παλαιά Διαθήκη είναι τύπος και προεικόνιση της Καινής. Πρόσωπα και γεγονότα της Καινής Διαθήκης προκαταγγέλησαν στην Παλαιά Διαθήκη από τους Προφήτες ή προεικονίστηκαν μέσα από διάφορα συμβάντα και αντικείμενα. Αιώνες ολόκληρους πριν από τη σάρκωση του Χριστού οι Προφήτες μίλησαν γι' αυτή με θαυμαστή ενάργεια. Κι αυτό διότι έπρεπε ο κόσμος να προετοιμαστεί κατάλληλα για την έλευση και υποδοχή του αναμενόμενου Μεσσία. Οι προφητείες, τα σύμβολα και οι τύποι προέλαβαν τα γεγονότα, για να γίνει αργότερα πιστευτή η αλήθεια.

Αυτό ακριβώς υπογραμμίζει και ο απόστολος Παύλος στο αποστολικό ανάγνωσμα που η Εκκλησία όρισε, όχι τυχαία, να διαβάζεται κατά τη σημερινή εορτή. Περιγράφοντας την πρώτη εκείνη Σκηνή του Μαρτυρίου και την Κιβωτό της Διαθήκης του αρχαίου Ισραήλ, διακηρύσσει τον συμβολικό τους χαρακτήρα και ότι δεν ήταν παρά «σκιά των μελλόντων». Της νέας, δηλαδή, πραγματικότητας που εγκαίνιασε με την ενανθρώπησή Του ο Χριστός.

Η Σκηνή του Μαρτυρίου ήταν ένας φορητός ναός που κατασκεύασε, κατ' εντολήν του Θεού, ο Μωυσής, για να εξυπηρετεί τις λατρευτικές ανάγκες των Εβραίων, κατά την περιπλάνησή τους στην έρημο. Η καθαυτό Σκηνή χωριζόταν σε δύο μέρη: τα Άγια και τα Άγια των Αγίων. Στα Άγια βρισκονταν η τράπεζα των άρτων της προθέσεως και η επτάφωτη λυχνία. Εκεί εισέρχονταν καθημερινά οι ιερείς «τας λατρείας επιτελούντες». Το ιερότερο μέρος της Σκηνής ήταν τα Άγια των Αγίων, όπου υπήρχε το χρυσό θυμιατήριο και η Κιβωτός της Διαθήκης. Εδώ έμπαινε μόνο ο αρχιερέας μια φορά τον χρόνο, κατά την ημέρα του εξιλασμού.

Από πολύ νωρίς οι Πατέρες και θεολόγοι της Εκκλησίας διείδαν στη Σκηνή του Μαρτυρίου και στα αντικείμενα που περιείχε να προεικονίζεται το πρόσωπο και το έργο της Παναγίας.

Η Σκηνή της Παλαιάς Διαθήκης ήταν, για τους Εβραίους, ο τόπος κατοικίας του Θεού όπου γινόταν αισθητή η παρουσία Του προς τον λαό Του. Η υπεραγία Θεοτόκος είναι η «ηγιασμένη Σκηνή» στα σπλάχνα της οποίας ενοίκησε ο Θεός και Λόγος και έγινε προσιτός στους ανθρώπους.

Στο πρώτο τμήμα της Σκηνής του Μαρτυρίου, τα Άγια, υπήρχε η τράπεζα των άρτων της προθέσεως. Ένα στενόμακρο τραπέζι από άσηπτο ξύλο ακακίας, πάνω στο οποίο ήταν τοποθετημένοι οι άρτοι της προθέσεως. Η Παναγία έγινε η μυστική και έμψυχος Τράπεζα «η κωρήσασα τον Άρτον της ζωής», τον «άνωθεν δι' έλεον καταβάντα», δινοντάς μας τη δυνατότητα να γίνουμε κι εμείς μέτοχοι «άρτου ζωής αιωνιζούσης». Διότι χωρίς τη δική Της συμβολή δεν θα μπορούσαμε ποτέ να απολαύσουμε της «Δεσποτικής ξενίας και αθανάτου τραπέζης», να κοινωνήσουμε, δηλαδή, του Σώματος και Αίματος του Υιού Της και να σωθούμε. Στα Άγια υπήρχε και η επτάφωτη λυχνία που έκαie διαρκώς. Η Θεοτόκος έγινε η Μητέρα του Φωτός, η φαεινή λαμπάδα από την οποία έλαμψε ο Χριστός που είναι «το φως το αληθινόν, το φωτίζον και αγιάζον πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον». Η λυχνία προεικόνισε, ακόμη, την τέλεια καθαρότητα και αγνότητα της Παρθένου

Στο δεύτερο τμήμα της Σκηνής του Μαρτυρίου, τα Άγια των Αγίων, υπήρχε ένα «χρυσούν θυμιατήριον» με αναμμένους άνθρακες για την προσφορά θυμιάματος

στον Θεό. Η Πατερική σοφία και στο σκεύος αυτό της παλαιάς νομικής λατρείας είδε την εξεικόνιση του μυστηρίου της «ασπόρου συλλήψεως» του Χριστού στην άχραντη μήτρα της Θεοτόκου. Η Παναγία δέχθηκε μέσα της το «άστεκτον πυρ της θεότητας», χωρίς να φλεγεί η θνητή ύπαρξή της και έτεκε τον «άνθρακα Χριστόν» που κατακαίει την αμαρτία του κόσμου.

Μα κι η Κιβωτός της Διαθήκης, μέσα στην οποία φυλάσσονταν τα πολυτιμότερα θρησκευτικά αντικείμενα των Εβραίων, τη Θεοτόκο και το έργο Της προτύπωνε. Εκείνη που ανατράφηκε από αγγέλους μέσα στα Άγια των Αγίων, κοντά στην Κιβωτό της Διαθήκης, έγινε τελικά η ίδια «έμψυχος Κιβωτός» και «Θεοχώρητος Ναός». Η μήτρα της έγινε τα ζωντανά Άγια των Αγίων στα οποία εισήλθε «εφ' άπαξ» ο μέγας Αρχιερέας Χριστός και μας χάρισε τον ίλασμό των αμαρτιών.

Μέσα στην Κιβωτό βρισκόταν η «στάμνος η έχουσα το μάννα» με το οποίο ο Θεός έτρεφε τον παλιό Ισραήλ στην έρημο. Η Παναγία έφερε μέσα της τον ίδιο τον Μανναδότη, εκείνον που έδωσε το μάννα και τρέφει πνευματικά τον νέον Ισραήλ. Εκεί βρίσκονταν οι πλάκες του Δεκαλόγου που έλαβε ο Μωυσής από τον Θεό στο Σινά. Η Παναγία δέχθηκε μέσα Της τον ίδιο τον Νομοθέτη κι έγινε η σάρκινη πλάκα, ο ζωντανός τόμος πάνω στον οποίο «δακτύλω εγγέγραπται Πατρός, ο Λόγος». Αποτυπώθηκε, δηλαδή, μέσα της μυστικά ο Λόγος του Θεού, όχι από ανθρώπινο χέρι, αλλά από το «χέρι», την ενέργεια, του Θεού. Στην Κιβωτό υπήρχε και η «ράβδος Ααρών η βλαστήσασα». Ένα ξερό κλαδί που με θαυμαστό τρόπο βλάστησε, έβγαλε φύλλα, άνθη και καρπό. Η Παρθένος Μαρία είναι η «ράβδος η μυστική, η εξανθήσασα άνθος το αμάραντον». Είναι το ζωηφόρο βλαστάρι και θαλερό κλαδί που φύτρωσε από τη γέρικη και κατάξερη ρίζα του ανθρώπινου γένους και, υπερβαίνοντας κάθε ανθρώπινη λογική και φυσικό νόμο, βλάστησε, ανθοφόρησε και καρποφόρησε τη σωτηρία μας, τον Χριστό. Η πρώτη εκείνη Κιβωτός ήταν «περικεκαλυμμένη πάντοθεν χρυσίω». Μα και η Θεοτόκος είναι η «κιβωτός η χρυσωθείσα τω Πνεύματι». Τέλος, πάνω από την Κιβωτό υπήρχαν δύο γλυπτά ομοιώματα Χερουβίμ που την σκέπαζαν και υποκλίνονταν σ' αυτή. Έτσι και τα λογικά χερουβίμ, οι ασώματες αγγελικές δυνάμεις, υποκλίνονται και δορυφορούν με δέος και ευλάβεια την «αγιωτέραν πασών των ουρανίων στρατιών».

Όπως για τους Εβραίους η Κιβωτός της Διαθήκης ήταν το ιερότερο αντικείμενο, έτσι και για τους Χριστιανούς η Θεοτόκος είναι το ιερότερο και αγιώτερο πρόσωπο. Είναι η «μετά Θεόν Θεός, η έχουσα τα δευτερεία της Τριάδος». Το σύνορο της κτιστής και ακτίστου φύσεως. Κάθε ημέρα και κάθε ώρα η αγία μας Εκκλησία υμνεί την υπεραγία Θεοτόκο. Δεν υπάρχει ακολουθία της Εκκλησίας ή ιερό μυστήριο το οποίο να μην περιέχει ύμνους και δοξολογίες στη Μητέρα του Θεού. Κι αυτό γιατί Εκείνη έγινε η «αιτία της των πάντων θεώσεως».

Τιμώντας Την, λοιπόν, σήμερα, ημέρα των Εισοδίων Της στα Άγια των Αγίων, ας ακολουθήσουμε με πιστότητα τον δρόμο που Εκείνη βάδισε, για να μπορέσουμε να καταστούμε κι εμείς έμψυχοι ναοί και κατοικητήρια του Υιού Της. Αυτή είναι η μεγαλύτερη τιμή κι έκφραση ευγνωμοσύνης που μπορούμε να της προσφέρουμε.

Ιεροδιάκονος Δημήτριος Κυριακίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. β' 14 - 22

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιβ' 16 - 21

22 Νοεμβρίου 2020

Η σημερινή ευαγγελική περικοπή της Θ' Κυριακής των Ευαγγελίων του Λουκά, μας παρουσιάζει τον Ιησού Χριστό να μας διηγείται την παραβολή του «Άφρονα πλουσίου». Ο Χριστός παίρνει αφορμή από έναν άνθρωπο ο οποίος του ζητά να μεσολαβήσει ώστε να έχει δίκαιη μοιρασιά της κληρονομιάς με τον αδελφό του. Μέσα, όμως, απ' αυτόν τον εγωιστικό προβληματισμό του ανθρώπου, που η μόνη του έγνοια ήταν η περιουσία που θα ελάμβανε, ο Χριστός εξεφώνησε τη συγκεκριμένη παραβολή για να διδάξει τους μαθητές Του και τον όχλο που Τον ακούει, όπως κι εμάς σήμερα.

«Άνθρώπου τινός πλουσίου εὐφόρησεν ἡ χώρα».

Η εὐφορη χρονιά, από τους καρπούς της γης, είναι ευλογία για όλον τον κόσμο, έτσι και για τον πλούσιο του σημερινού Ευαγγελίου. Η απόκτηση της περιουσίας του δεν φαίνεται να προήλθε από τρόπο άδικο. Ήταν αποτέλεσμα της ευλογίας και πρόνοιας του Θεού. Το μεγάλο λάθος του πλουσίου, έγκειται στην περισσή αγωνία και το άγχος για απόκτηση και αποθήκευση υλικών αγαθών, τόσο για το παρόν όσο και για το μέλλον, για τα επόμενα χρόνια της ζωής του.

Ο πλούσιος του σημερινού Ευαγγελίου θεωρεί τα πάντα δικά του. Τυφλωμένος από τα πολλά πλούτη, ξέχασε τις ανάγκες των συνανθρώπων του. Διαγράφει από τη σκέψη του τους φτωχούς, τους εργάτες που εργάζονταν γι' αυτόν, τους συνανθρώπους του που ίσως χρειάζονταν την ελάχιστη προσφορά του από τα πολλά υπάρχοντά του. Απεναντίας η μόνη του σκέψη είναι πώς θα τα φυλάξει, αποκλειστικά για τον εαυτό του, για να μπορέσει να τα απολαμβάνει για χρόνια πολλά.

Η πλεονεξία του Άφρονα πλουσίου και η κυριεύση του από τα υλικά αγαθά τον οδηγούν σε βασανιστικές σκέψεις. Να κτίσει μεγαλύτερες αποθήκες, ώστε να φυλάξει τα γεννήματά του. Το πάθος της εγωιστικής πλεονεξίας του, της φιλαργυρίας, του πλούτου, των φθαρτών αγαθών, είναι δηλητήριο για την ψυχή κάθε ανθρώπου. Η συνεχής απόκτηση πέραν από ό,τι χρειάζεται ο άνθρωπος στη ζωή του, τον καταντά σκλάβο του χρήματος, και δούλο των υλικών αγαθών, αντί καλό διαχειριστή και οικονόμο αυτών.

Ποιο είναι το αποτέλεσμα της πλεονεξίας του ανθρώπου; Πρώτα απ' όλα η απομάκρυνσή του από τον Θεό, και τελικά η απομόνωσή του από τους υπόλοιπους συνανθρώπους του, το κλείσιμό του στον δικό του κόσμο. Τυφλωμένος, ένας τέτοιος άνθρωπος, από την πλεονεξία του, δεν μπορεί να δει και να συνειδητοποιήσει ότι κάποια μέρα θα πεθάνει, πολύ πιθανόν μόνος του, χωρίς να πάρει τίποτα μαζί του.

Η Εκκλησία πάντοτε υπενθυμίζει ότι: «Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα, ὅσα οὐκ ὑπάρχει μετὰ θάνατον· οὐ παραμένει ὁ πλοῦτος, οὐ συνοδεύει ἡ δόξα· ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος, ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται».

Σκοπός της Εκκλησίας είναι να μας αποτρέψει από το να μοιάσουμε στον «Άφρονα πλούσιο», που δεν σκέφτηκε ούτε για μια στιγμή να ευχαριστήσει τον Θεό, την αιτία των αγαθών του. Να μην εξομοιωθούμε μ' εκείνον που ούτε για μια στιγμή δεν σκέφτηκε τους συνανθρώπους του, τους φτωχούς, τις χήρες, τα ορφανά, τον πάσχοντα άνθρωπο της διπλανής πόρτας, εκείνον που σκεφτόταν μόνο τη δική του καλοπέραση και ευημερία. Γιατί και σ' εμάς το τέλος μας θα είναι ανάλογο των πράξεών μας κι η παρουσία μας μπροστά στον δίκαιο κριτή, θα είναι αναπολόγητη.

Αν δεν θέλουμε να είμαστε κι εμείς «Άφρονες», πρέπει να στραφούμε σε ενέργειες που αφορούν στη συμπόνια προς τους συνανθρώπους μας, να μάθουμε να μοιραζόμαστε και να δίνουμε προς αυτούς που έχουν ανάγκη. Πρέπει να αφήσουμε στην άκρη το «Εγώ» μας, και να βάλουμε στην ζωή μας το «Εμείς» που οδηγεί στον δρόμο του Θεού, για τη δική μας σωτηρία και λύτρωση.

Η μεταστροφή μας από την αφροσύνη στη σωφροσύνη, δεν συνεπάγεται την απώλεια των χρημάτων μας, αλλά την σωστή διαχείρισή τους. Με τρόπο αρεστό στον Θεό. Ο άνθρωπος αν χρησιμοποιήσει σωστά τα χρήματά του, αυτά μπορεί να γίνουν ευλογία γι' αυτόν και να συντελέσουν στη σωτηρία του. Αν όμως, χρησιμοποιηθούν λάθος κι εγωιστικά, μπορούν να γίνουν ο λόγος της δυστυχίας και της απώλειάς του. Δεν είναι τα υλικά αγαθά ή τα χρήματα το πρόβλημα, αλλά η δική μας στάση απέναντί τους. Πρέπει αυτά να μην είναι ο σκοπός και το κέντρο της ζωής μας αλλά τα μέσα που ευκολύνουν την ζωή μας.

Αγαπητοί μου,

Η σημερινή διδασκαλία από τον Ιησού Χριστό θέλει να μας επιστήσει την προσοχή στο ότι αν ευνοηθήκαμε με το δώρο του πλούτου, δεν θα πρέπει να παρασυρόμαστε απ' αυτόν. Αντίθετα θα πρέπει να επιλέξουμε ως σωστοί χριστιανοί, να τον χρησιμοποιήσουμε με τρόπο που θα μας βοηθήσει να καταστούμε πραγματικά πλούσιοι, μετέχοντας των θείων θησαυρών. Η επίγεια ζωή μας είναι σύντομη, εφήμερη και φθαρτή. Από αυτή, όμως, την ζωή ο καθένας μας εξασφαλίζει το εισιτήριο για την Ουράνια Βασιλεία. Ευαγγελική προτροπή είναι να επιδιώξουμε σε καλές πράξεις, σε φιλάνθρωπα έργα, στην ελεημοσύνη, στο απλόχερο δόσιμο και στο μοίρασμα των δώρων του Θεού. Θα εφαρμοστεί, έτσι, στον καθένα μας το ψαλμικό: «εσκόρπισεν, ἔδωκε τον πλοῦτον αυτού, ἡ δικαιοσύνη αυτού μένει εἰς τον αἰῶνα».

π. Χρίστος Χριστοδούλου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εφεσ. δ' 1 - 7

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιη' 18 - 27

29 Νοεμβρίου 2020

Την περασμένη Κυριακή, παρακολουθήσαμε τον Χριστό να διηγείται την παβολή του άφρονος πλούσιου. Τον είδαμε να στηλιτεύει την απόφαση του πλούσιου εκείνου να χαλάσει τις αποθήκες του, που ήταν μικρές, και να κτίσει άλλες μεγαλύτερες, ώστε να μπορέσει να αποθηκεύσει τα αγαθά τα οποία συσώρευσε όλη τη χρονιά. Τον αποκαλεί ανόητο γιατί στην αφροσύνη του ξέχασε τον θάνατο που παραμονεύει σε κάθε στιγμή της ζωής μας.

Στο σημερινό ευαγγέλιο βλέπουμε τον Κύριο να μιλά και πάλι με σκληρή γλώσσα στον πλούσιο νεαρό της ευαγγελικής περικοπής, παρόλο που ο άνθρωπος αυτός φαίνεται να τηρεί κατά γράμμα τις εντολές του Μωσαϊκού νόμου. Όμως, για τον Χριστό, η απλή τήρηση των εντολών δεν είναι αρκετή. Ζητά από τον πλούσιο κάτι παραπάνω, λέγοντάς του να πουλήσει όλα του τα υπάρχοντα και να τα δώσει στους φτωχούς. Μόνο τότε θα κερδίσει τη Βασιλεία των ουρανών. Ο Χριστός γνώριζε ότι τα χρήματα θα ήταν μεγάλο εμπόδιο στην πορεία του ανθρώπου αυτού προς τη βασιλεία των ουρανών. Αυτό το πράγμα, ο πλούσιος δεν μπόρεσε να το αντιληφθεί. Βλέποντας ο Χριστός την απογοήτευση στο πρόσωπό του θέλησε, ως γιατρός, να τον θεραπεύσει, αφαιρώντας την αιτία της αρρώστιας του. Τα λόγια Του ήταν κάθετα: «Είναι πολύ δύσκολο αυτοί που έχουν τα χρήματα να μπουν στη Βασιλεία των ουρανών». Γίνεται ακόμα πιο έντονος και παραστατικός λέγοντας ότι «είναι πιο εύκολο να περάσει μια καμήλα μέσα από την τρύπα ενός βελονιού, παρά ένας πλούσιος στη Βασιλεία των ουρανών».

Αν κάποιος ερχόταν στην Εκκλησία μόνο αυτές τις δύο Κυριακές, καθώς και άλλες όπου ο Χριστός επικρίνει τους πλούσιους, θα του εδημιουργείτο ένα εύλογο ερώτημα. Μήπως ο Χριστός δεν αγαπά αυτούς που έχουν χρήματα; Ακόμα κι ένα άλλο ερώτημα, αυτό που του έθεσαν οι μαθητές: Τελικά ποιος μπορεί να σωθεί;

Για τον Χριστό, αγαπητοί μου, τα χρήματα αυτά καθ' εαυτά δεν προκαλούν πρόβλημα στον άνθρωπο. Μπορεί κάποιος που είναι πάμπλουτος να κερδίσει τη Βασιλεία των ουρανών, ενώ ένας φτωχός να τη χάσει. Ο πλούσιος έχει μεγαλύτερες δυνατότητες να βοηθήσει τον συνάνθρωπό του. Έχει τη δυνατότητα να μετατρέψει τον πλούτο του σ' ένα μέσο βοήθειας και απάλειψης της οικονομικής δυσχέρειας πολλών ανθρώπων, κάνοντάς τους ευτυχισμένους, προχωρώντας, έτσι, όλο και πιο κοντά στον Χριστό. Ο πλούτος μοιάζει με μαχαίρι. Στα χέρια του γιατρού σώζει ζωές, ενώ στα χέρια του φονιά αφαιρεί ζωές.

Αυτό που σίγουρα προκαλεί πρόβλημα είναι η προσκόλληση του ανθρώπου σε αυτόν. Η προσκόλληση αυτή οδηγεί στην ασθένεια της ψυχής του ανθρώπου που ονομάζεται φιλαργυρία. Η φιλαργυρία οδηγεί τον άνθρωπο στην απομόνωση. Τον κάνει να βλέπει τους γύρω του ως

επικίνδυνους. Σαν κάποιους που έχουν μοναδικό τους σκοπό να του αφαιρέσουν κάτι απο τη μεγάλη του αγάπη, το χρήμα.

Όταν η ψυχή νοσήσει απο την ασθένεια της φιλαργυρίας το μυαλό καθίσταται πλέον αδύνατο να συγκρατήσει την ακόρεστη επιθυμία για όλο και περισσότερο πλούτο. Η επιθυμία αυτή κάνει τον άνθρωπο να θεωρεί πράξεις, που πριν ήταν ανήκουστες, τώρα να είναι πολύ φυσιολογικές, με αποτέλεσμα να οδηγηθεί ακόμη και στο έγκλημα για να ικανοποιήσει την επιθυμία του αυτή. Η φιλαργυρία οχι μόνο δεν αφήνει τον άνθρωπο να αγαπήσει τους εχθρούς αλλά τον κάνει να μισήσει και τους φίλους. Ο φιλάργυρος άνθρωπος, πολλές φορές, εκμεταλλεύεται φίλους και γνωστούς για εξυπηρέτηση ιδιοτελών συμφερόντων.

Πολλοί έχουν επισημάνει τον κίνδυνο αυτό. Ο Απόστολος Παύλος λέει ότι: «Πολλούς απώλεσε το χρυσίον» και ότι αυτοί που θέλουν να πλουτίσουν οδηγούνται σε «επιθυμίας ανοήτους και βλαβεράς». Ιδιαίτερα οι Πατέρες της Εκκλησίας γράφουν ότι «ουδείς φιλόχρυσος εγένετο φιλόχριστος». Όποιος, δηλαδή, αγάπησε το χρυσάφι δεν μπόρεσε να αγαπήσει και τον Χριστό. Το τονίζει, μάλιστα, σε μian άλλη περίπτωση ο Κύριος και συγκεκριμένα στην παραβολή του Άδικου Διαχειριστή λέγοντας: «Κανένας δεν μπορεί να υπηρετεί δύο κυρίους. Ή θα μισήσει τον ένα και θα αγαπήσει τον άλλο ή θα προσκολληθεί στον ένα και θα περιφρονήσει τον άλλο. Δεν μπορείτε να υπηρετείτε και τον Θεό και το χρήμα».

Μπορεί, λοιπόν, ο πλούτος να γίνει μέσο για τη σωτηρία του ανθρώπου. Αρκεί να εφαρμοστεί το ψαλμικό: «Εσκόρπισεν, έδωκε τον πλούτον αυτού, η δικαιοσύνη αυτού μένει εις τον αιώνα». Η δίκαιη, δηλαδή, πράξη του διαμοιρασμού του πλούτου σε όσους τον έχουν ανάγκη μένει αιώνια τόσο στη μνήμη των ανθρώπων, πολύ δε περισσότερο στη μνήμη του Θεού.

Ο άνθρωπος είναι ψυχοσωματική ύπαρξη. Γι' αυτό πρέπει να κατανοήσει ότι: Ουκ επ' άρτω μόνω ζήσεται. Όπως χρειάζεται τροφή το σώμα, άλλη τόση ανάγκη τροφής έχει και η ψυχή. Πού θα βρούμε την τροφή της ψυχής; Εδώ, στον χώρο της Εκκλησίας αρχικά. Μέσα από τα μυστήριά της, στον πνευματικό ανεφοδιασμό μας. Αλλά και με το να κατανοήσουμε το άστατο και ευμετάβολο των υλικών αγαθών. Επιδρομές αλλοφύλων, πόλεμοι, πυρκαγιές, σεισμοί πλημμύρες και άλλες καταστροφές μας λεν ότι δεν μπορούμε να εμπιστευόμαστε τα υλικά αγαθά. Στον Θεό θα πρέπει να στραφούμε πρώτιστα. Θα πρέπει να στραφούμε, ύστερα, με αληθινή αγάπη και προς τον συνάνθρωπό μας. Οι άλλοι δεν είναι ξένοι, είναι συμπλήρωση του εαυτού μας. Αν ανοικτούμε με αγάπη προς αυτούς θα γίνουν τα φτερά που θα μας ανεβάσουν στον ουρανό.

π. Χρίστος Κωνσταντίνου

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Εβρ. ιγ' 17-21

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιγ' 10-17

6 Δεκεμβρίου 2020

Για να αντικρύσουμε τις ευεργεσίες, τις ευλογίες και τα θαύματα του Χριστού, που απλόχερα παρέχει στον κόσμο, καλούμαστε εμείς οι Χριστιανοί να ανοίξουμε όχι τα αισθητά, τα μάτια του σώματος, αλλά τα μάτια της ψυχής μας. Ιδιαίτερα ο Θεός μέσα στον ιερό χώρο της Εκκλησίας σκορπά στους πιστούς τη Χάρη Του και τους προσανατολίζει στα σωτήρια διδάγματά της. Ο ευαγγελιστής Λουκάς στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, μας επιβεβαιώνει ακριβώς τη δύναμη της Θείας Χάριτος στη ζωή του ανθρώπου.

Μας περιγράφει, ότι ο Κύριος βρισκόταν στη Συναγωγή των Εβραίων. Εκεί μαζεύονταν οι Εβραίοι και διάβαζαν τις Γραφές. Ανάμεσά τους ήταν και μια γυναίκα, που επί δεκαοκτώ ολόκληρα χρόνια ζούσε βυθισμένη σε μια δυστυχία που δεν της επέτρεπε να έχει καθόλου χαρά. Μια γυναίκα γερμένη στα δύο, γιατί δεν την κρατούσε η μέση της. Είτε στεκόταν είτε περπατούσε ήταν πάντα σκυφτή με το κεφάλι μόνιμα προς τα κάτω. Πήγε σε πολλούς γιατρούς, όμως, κανένας δεν μπόρεσε να δώσει θεραπεία στο πρόβλημά της. Το σώμα της κυρτωμένο, αλλά το φρόνημα της ορθό.

Παρά τη μακροχρόνια ασθένειά της, η καρδιά της δεν έγινε σκληρή και δεν έχασε την πίστη. Δεν λύγισε και αντιμετώπιζε την κατάστασή της με πίστη στον Θεό και πολλή υπομονή. Κάθε Σάββατο προσερχόταν στη Συναγωγή ποθώντας να ακούσει τον λόγο Θεού, αγνοώντας τα σχόλια του κόσμου. Προσευχόταν στον Θεό από όπου αντλούσε δύναμη, αναπαύοταν ψυχικά και αισθανόταν πολύ δυνατή. Μπροστά στο αδιέξοδο δεν χάνει την ελπίδα της να γιατρευτεί και προσφεύγει στον Χριστό.

Ο Χριστός δεν την απογοητεύει. Την καλεί κοντά Του και μάλιστα την ονομάζει θυγατέρα του Αβραάμ. Απλώνει στοργικά το χέρι του πάνω στο κεφάλι της, την ευλογεί και της λέγει χαρακτηριστικά «Γύναι, ἀπολέλυσαι τῆς ἀσθενείας σου». Την βράβευσε για την θερμή της πίστη, και την θεράπευσε με τον λόγο Του, προσφέροντάς της την λύτρωση. Εκείνη στάθηκε όρθια και η πρώτη αντίδρασή της ήταν να δοξάσει τον Θεό.

Κάποιος, όμως, δεν χάρηκε με αυτό το θαύμα. Και αυτός ήταν ο Αρχισυνάγωγος, ο οποίος εκφράζει, τον φθόνο και την υποκρισία του εναντίον του Χριστού. Δείχνει και την τυπολατρία του, αφού είχε μετατρέψει τις εντολές του Νόμου σε ένα στείρο σύστημα υποχρεώσεων και περιορισμών και γι' αυτό αντέδρασε με αγανάκτηση όταν ο Χριστός θεράπευσε την ημέρα του Σαββάτου.

Ο Χριστός, όμως, του υποδεικνύει ότι πάνω από τους τύπους βρίσκεται η ουσία και η αλήθεια. Γι' αυτό είπε, χαρακτηριστικά, ότι ο άνθρωπος δεν είναι φτιαγμένος για το Σάββατο, αλλά το Σάββατο για τον άνθρωπο.

Οι συγκύπτοντες, όμως, είναι διαχρονικοί. Υπάρχουν και σήμερα και είναι πολλοί. Με τη διαφορά ότι δεν πάσχουν στο σώμα αλλά στη ψυχή. Και, δυστυχώς, αυτοί είναι οι χειρότεροι. Πρέπει να γνωρίζουμε ότι μόνο ο άνθρωπος αποτελεί εξαίρεση από όλα τα δημιουργήματα του Θεού, που έχουν ζωή και πλάσθηκε με σώμα όρθιο. Και αυτό για να μπορεί να το υψώνει προς τον ουρανό, σαν να θέλει να το απομακρύνει από τη γη. Τους ψυχικά συγκύπτοντες ένας μόνο είναι δυνατόν να τους θεραπεύσει, ο Θεός. Εκείνος είναι ικανός να επιθέσει το χέρι Του πάνω τους και να τους δώσει άμεση και αποτελεσματική βοήθεια. Ακούει με αγάπη την εξομολόγηση και κλίνει με συμπάθεια προς την ανθρώπινη ασθένεια.

Πολλές φορές, αγαπητοί μου, εμείς οι άνθρωποι παραπονιόμαστε ότι ο Θεός μάς εγκαταλείπει και ότι αφήνει αρρώστιες και κακά να μας βασανίζουν. Ρωτήθηκε κάποτε ένας σύγχρονος άγιος, γιατί να συναντούν τόσες συμφορές οι άνθρωποι, και απάντησε: ο Θεός με τις δοκιμασίες παιδαγωγεί, σαν καλός Πατέρας, τα παιδιά Του, από αγάπη, από θεία καλοσύνη και όχι από κακότητα ούτε από κοσμική, νομική, δικαιοσύνη, γιατί θέλει να επιστρέψουν κοντά Του. Επειδή, δηλαδή, θέλει να σώσει τα πλάσματά Του και να κληρονομήσουν την ουράνια Βασιλεία Του, επιτρέπει τις δοκιμασίες, για να παλέψει ο άνθρωπος, να αγωνισθεί και να δώσει εξετάσεις στην υπομονή, στους πόνους και σε άλλες αρετές. Τον Θεό δεν Τον ενδιαφέρει αυτή η ζωή, αλλά η άλλη. Πρώτα μας φροντίζει για την αιώνια ζωή και ύστερα για την παρούσα.

Παραπονιόμαστε για δήθεν τιμωρίες του Θεού. Μα είμαστε εμείς που εγκαταλείπουμε τον Θεό και φεύγουμε από κοντά Του, παραβαίνουμε τις εντολές Του και καταπατούμε το Ευαγγέλιό Του.

Την Κυριακή που είναι μέρα Κυρίου, ημέρα που αναστήθηκε και νίκησε τον θάνατο εμείς την βεβηλώνουμε. Ο Χριστός ήρθε στον κόσμο για να ελευθερώσει τον άνθρωπο από τον θάνατο και από την τυπολατρία, δείχνοντάς του έμπρακτα ότι ο νόμος έχει όρια και να του διδάξει την ουσιαστική ελευθερία της έμπρακτης αγάπης.

Η εντολή του Θεού είναι « ἕξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι». Ἐξι ἡμέρες είναι εκείνες, κατά τις οποίες πρέπει να εργαζόμαστε Όταν δουλεύουμε και την ἑβδομη ημέρα, την Κυριακή, παραβαίνουμε την εντολή του Δημιουργού μας. Η μέρα αυτή πρέπει να διατίθεται για τον πνευματικό μας καταρτισμό και για συμπάρσταση προς τους έχοντας ανάγκη.

Η συγκύπτουσα γυναίκα μας διδάσκει την κυριακάτικη συμμετοχή μας στη Θεία Λατρεία. Μας διδάσκει να πηγαίνουμε στους ιερούς Ναούς, όπου τελείται η φοβερή και αναίμακτη θυσία του Κυρίου μας, όπου Ἄγγελοι, Ἅγιοι και, προπάντων, ο ίδιος ο Θεός είναι ανάμεσά μας και μας περιμένουν να αγιαστούμε με τον εκκλησιασμό μας. Για να πάρουμε τη χάρη και την ευλογία τους μαζί μας, εφόδιο για ὅλη τη ζωή μας και βοηθό πολύτιμο για την αιωνιότητα. Αμήν

π. Μάριος Πολυκάρπου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ (ΤΩΝ ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ)

Απόστολος: Κολ. γ΄ 4-11

Ευαγγέλιο: Λουκ. ιδ΄ 16-24

13 Δεκεμβρίου 2020

Δεν χρειάζεται να έχει κανείς μεγάλες θεολογικές γνώσεις για να κατανοήσει ποιος είναι ο οικοδεσπότης της σημερινής ευαγγελικής περικοπής. Είναι, αναμφίβολα, ο Κύριός μας, Ιησούς Χριστός, που καλεί όλους μας να δειπνήσουμε μαζί του και να γίνουμε μέτοχοι της ουράνιας Βασιλείας Του.

Από την πρώτη στιγμή της πώσεως του ανθρώπου ο Θεός καλεί το πλάσμα Του κοντά Του. Η έννοια της θείας κλήσεως κατέχει εξόχως σημαντική θέση μέσα στο προαιώνιο σχέδιο της οικονομίας του Θεού για τη σωτηρία των ανθρώπων. Ήδη από την εποχή της Παλαιάς Διαθήκης ο Θεός καλεί μέσα από το Ισραηλιτικό έθνος «πολυμερώς και πολυτρόπως» συγκεκριμένους, σε κάθε περίοδο, ανθρώπους, όπως π.χ. τους γενάρχες του Ισραήλ, τους Κριτές, τους Βασιλείς, τους Προφήτες, για να προετοιμάσουν την έλευση του Μεσσία. Αυτής της θείας κλήσεως έγιναν δέκτες και οι κατά σάρκα προπάτορες του Χριστού, αρχής γενομένης από τον Αβραάμ, στους οποίους είναι αφιερωμένη η σημερινή Κυριακή.

Όταν ο Κύριος κάλεσε τον Αβραάμ του είπε: «έξελθε έκ τῆς γῆς σου και έκ τῆς συγγενείας σου και έκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός σου και δεῦρο εἰς τὴν γῆν, ἣν ἂν σοι δείξω», δηλαδή του ζήτησε να εγκαταλείψει τη γη και τους συγγενείς του και να πορευθεί στον άγνωστο τόπο που θα του έδειχνε Εκείνος. Μια λογική, για τα δεδομένα, απάντηση, ίσως να ήταν «άγρους ἠγόρασα, και ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν και ἰδεῖν αὐτούς», αφού ήταν μεγάλος γαιοκτήμονας και κατείχε τεράστιες εκτάσεις γης. Ήταν, ὕστερα, και μεγάλος κτηνοτρόφος. Θα μπορούσε, λοιπόν, να απαντήσει ότι «ζεύγη βοῶν ἠγόρασα, και πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά». Μα και σαν οικογενειάρχης που ήταν θα μπορούσε να πει «γυναῖκα ἔγημα, και διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν», δηλαδή ότι έχει γυναίκα και δυσκολεύεται να ανταποκριθεί στο κάλεσμα του Θεού.

Ποια ήταν, όμως, η απάντηση του Αβραάμ; Μας τη δίνει το ίδιο το βιβλικό κείμενο: «έπορευῆθη, καθάπερ ἐλάλησεν αὐτῷ Κύριος». Δεν προφασίστηκε καμιά δικαιολογία για να αποφύγει το κάλεσμα του Θεού. Αντιθέτως υπάκουσε στο θέλημά Του, χωρίς προφάσεις και γογγυσμούς, παρά το ότι βρισκόταν ἤδη σε προχωρημένη ηλικία. Ο ιερός Χρυσόστομος σημειώνει, χαρακτηριστικά, ότι: «ἦσαν, βεβαίως, εξαντλημένες οι σωματικές του δυνάμεις, ενευρώθη, όμως, από τη μεγάλη δύναμη της πίστεώς του... διότι, υπό κανονικές συνθήκες, δεν δύναται ο γέρον... να υπομείνει τον καύσωνα του ἡλίου, ούτε να αντέξει τη μεγάλη οδοιπορία και τη φοβερή δοκιμασία της πείνας... αλλά κάθεται σε ἥσυχον μέρος, έχοντας ως συνήγορον το γῆρας». Τη δύναμη, λοιπόν, αυτής της απόφασης δεν την αντλούσε μέσα από το σωματικό του σθένος αλλά από την ακλόνητη και

σταθερή πίστη του στον Θεό.

Το αποκορύφωμα, ωστόσο, της απόδειξης της βαθιάς πίστης του Αβραάμ προς τον Θεό, φανερώνεται όταν ο Ίδιος, δοκιμάζοντάς τον, του ζητά να θυσιάσει τον μονάκριβο γιο του, τον Ισαάκ. Εκείνος με πόνο ψυχής υπακούει, αλλά την τελευταία στιγμή ο Θεός στέλνει ένα κριάρι για θυσία αντί του Ισαάκ. Τότε ο Θεός, επιβραβεύοντας την υπακοή και αφοσίωσή του, του δίνει την υπόσχεση ότι από τους απογόνους του θα ευλογηθούν όλα τα έθνη της γης, υποδηλώνοντας ότι από το σπέρμα του θα προέλθει ο Χριστός.

Αν, λοιπόν, ο Αβραάμ και όλοι οι προπάτορες του Χριστού έδειξαν τόση πίστη και αφοσίωση στον Θεό, τον οποίο δεν γνώρισαν, παρά μόνο μέσα από τύπους, σύμβολα και σκιές, ποια είναι η δική μας θέση, που και Τον είδαμε και Τον γνωρίσαμε μέσα στην Εκκλησία; Εμείς, οι βαπτισμένοι χριστιανοί έχουμε το μεγάλο προνόμιο να ζούμε στη μετά Χριστόν εποχή, την περίοδο της χάριτος, όπου όλες οι υποσχέσεις του Θεού εκπληρώθηκαν. Δεν ζητά ο Θεός από εμάς αυτά που ζήτησε από τον Αβραάμ και τους προπάτορες της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά λίγο χώρο στην καρδιά μας και Αυτός θα έρθει σ'εμάς.

Μέσα από το σημερινό ευαγγέλιο ο Θεός μας καλεί να γίνουμε συνδαιτυμόνες στο μεγάλο Δείπνο της Βασιλείας Του. Πολλές φορές, όμως, οι μέριμνες της καθημερινότητας και οι απολαύσεις της ζωής επικαλύπτουν αυτή την κλήση και μας αποπροσανατολίζουν από τα ζητήματα που αφορούν στη σωτηρία της ψυχής μας. Τα παιδιά, η οικογένεια, οι συγγενείς, οι φίλοι, η δουλειά είναι αρκετά για να γεμίσουν τον χρόνο μας, όχι, όμως, τη ψυχή μας. Η ψυχή δεν γεμίζει ούτε με διασκέδαση, ούτε με φαγητό, ούτε και με λεφτά.

Στη σύγχρονη πραγματικότητα οι πειρασμοί και οι προφάσεις που μας κρατούν μακριά από τον Θεό είναι αμέτρητοι. Ο θόρυβος της ζωής, μας αποσυνδέει από τον Θεό. Η φασαρία της αμαρτίας δεν μας αφήνει να ενωτιστούμε τη φωνή του Θεού που μας καλεί. Γι' αυτό ο καθένας από εμάς ας εισέλθει «εις το ταμειόν» του, που δεν είναι άλλο από την καρδιά του, κι εκεί όπου υπάρχει πραγματική ησυχία και κοπάζει ο θόρυβος της μέρας και τα παράσιτα της ζωής, «κλείσας τήν θύραν», θα μπορέσει να ακούσει καθαρά την πρόσκληση του Θεού. Ας μην επαναλάβουμε κι εμείς εκείνο το φευκτέο «έχε με παρητημένον». Ας αποφύγουμε τις όποιες δικαιολογίες που μας απομακρύνουν από το τραπέζι της πίστεως κι ας δεχτούμε με προθυμία την πρόσκληση.

Βλέπουμε τον οικοδεσπότη να καλεί πλούσιους και φτωχούς, ανώνυμους και επώνυμους, αγίους και αμαρτωλούς για να γεμίσει το τραπέζι και πάλι ο υπηρέτης φωνάζει «καί ἔτι τόπος ἔστι». Υπάρχει ακόμη χώρος! «Ἡ τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες. Ὁ μόσχος πολὺς, μηδεὶς ἐξέλθη πεινῶν. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως».

π. Χριστόδουλος Σταυρινού

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Απόστολος: Εβρ. ια' 9-10

Ευαγγέλιο: Ματθ. α' 1-25

20 Δεκεμβρίου 2020

«Αὐτός γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν»

Πολλοί από εμάς σκεφτόμαστε ή και ρωτάμε, σε τι αποσκοπεί η ανάγνωση του πλήθους όλων αυτών των ονομάτων κατά τη σημερινή ευαγγελική περικοπή; «Από Ἀβραάμ ἕως Δαυῖδ γενεαὶ δεκατέσσαρες», «ἀπὸ Δαυῖδ ἕως τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος γενεαὶ δεκατέσσαρες», ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνια αἰχμαλωσία ἕως τὴ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἄλλες δεκατέσσερις γενεές. Σύνολο 42 γενεές, πλήθος ονομάτων και γενεών. Ο Απόστολος και Ευαγγελιστής Ματθαῖος απευθύνεται, κυρίως, στον Ιουδαϊκό κόσμο γι' αυτό και η έναρξη του γενεαλογικού δέντρου του Ἰησοῦ Χριστοῦ, αρχίζει ἀπὸ Ἀβραάμ και Δαυῖδ ὅπου και ουσιαστικά ἀπὸ ἐκεῖ αρχίζει να φαίνεται η υλοποίηση της υπόσχεσης του Θεοῦ για τὴν ἐνανθρώπηση τοῦ Χριστοῦ.

Κανένας Ιουδαῖος δεν ἐννοεῖτο ἐκτὸς οἰκογένειας και γενεαλόγησης και σύμφωνα με τὴ σημερινή ευαγγελική περικοπή ο Ἰησοῦς Χριστὸς γενεαλογεῖται και ιστορεῖται, ἄρα εἶναι Ἰστορικό ὑπαρκτό πρόσωπο και δεν πρόκειται για θεολογικό μῦθο. Μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴν Ἰστορική διαδρομὴ των τριῶν ἐποχῶν βλέπουμε να ἀναδεικνύονται και να ξεχωρίζουν, μεταξύ πολλῶν, κάποια σημαντικά πρόσωπα που ἀξίζουν να τα προσεγγίσουμε θεολογικά και να πάρουμε κάποια στοιχεία ἀπαραίτητα για μας, για τὴν δική μας ζωή.

Ἡ πρώτη ἐποχὴ ἀναδεικνύει τὸν πατριάρχη Ἀβραάμ ο οποίος διακρίθηκε για τὴν ἀπόλυτη πίστη του στον Θεό, δίχως να ἀμφιταλαντεύεται ή να ὑπάρχει ἡ παραμικρὴ διάκριση στην καρδιά του για τις υποσχέσεις του Θεοῦ. Δεν εἶχε καμία ἀπολύτως ἐπιφύλαξη, δεν δυσανασχέτησε ποτέ, οὔτε διαμαρτυρήθηκε. Εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στον λόγο του Θεοῦ και τὸ ἀποκορύφωμα τῆς πίστεως και τῆς ὑπακοῆς του φαίνεται ὅταν ο Θεός τὸν διατάζει να θυσιάσει τὸ μονάκριβο παιδί του, ὅπου ἀπόκτησε στα βαθιά γεράματά του ἀπὸ τὴν γυναῖκα του τὴν Σάρρα που ἦταν στείρα.

Ἡ δευτέρη ἐποχὴ ἀνάδειξε τὸν προφητὰνακτα Δαυῖδ, που εἶναι ἡ προσωποποίηση τῆς ἀγάπης, συντριβῆς και τῆς μετάνοιας. Αὐτὸς ο μέγας προφήτης ἀμάρτησε ἐνώπιον του Θεοῦ, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη του και ἡ ἀφοσίωσή του στον Θεό τὸν ἔκαναν να ἀντιληφθεῖ τὸ λάθος του και με συντριμμένη καρδιά, χύνει δάκρυα μετάνοιας, ἀφήνοντας σ' ἐμᾶς, τους ὑπέροχους ψαλμούς δοξολογίας, εὐχαριστίας και μετάνοιας. Ὑπενθυμίζοντας και σε ἐμᾶς τὸ τί ἐστὶ ἡ ἀληθινὴ μετάνοια και ταπείνωση, ὄχι για να δικαιολογηθοῦμε στους ἀνθρώπους ἀλλὰ για να ἀποκαλυφθοῦμε μπροστὰ στον Θεό, ο οποίος γνωρίζει «τὰ ἄδηλα και τὰ κρύφια» τῆς καρδίας ὅλων μας.

Η τρίτη εποχή, αναδεικνύει τον Άγιο και δίκαιο Ιωσήφ. Με την αρετή της αγιότητας, της ευσέβειας και του ήθους, αναδεικνύεται στύλος ευσεβείας και αναλαμβάνει το έργο της προστασίας της Μαριάμ και του Αγίου Βρέφους. Η φανέρωση «κατ' ὄναρ αὐτῶ» της συλλήψεως του Βρέφους «ἐκ Πνεύματος Ἁγίου» σβήνει κάθε υποψία και χωρίς δισταγμό αναλαμβάνει τη μεγάλη, τη μοναδική τιμή να γίνει θετός πατέρας του Μονογενοῦς Υιού του Θεοῦ, του Ιησοῦ Χριστοῦ.

Την ερχόμενη Παρασκευή θα ακούσουμε το χαρμόσυνο γεγονός της πραγματοποίησης της υπόσχεσης του Θεοῦ. Η γέννηση του Ιησοῦ χωρίζει την ιστορία στα δύο, πριν και μετά Χριστόν. Η ιστορικότητα του Ιησοῦ Χριστοῦ καταγράφεται στη σημερινή περικοπή του Ευαγγελίου. Το σχέδιο του Θεοῦ και η υπόσχεση που ἔδωσε στους προπάτορες μας πραγματοποιείται. Ο Υιός του Θεοῦ, Υιός της Παρθένου γίνεται, ο Θεός διὰ του Ιησοῦ Χριστοῦ, γίνεται Εμμανουήλ που σημαίνει «ο Θεός είναι μαζί μας». Το γεγονός αυτό το επιβεβαιώνει ο ίδιος ο Ιησοῦς Χριστός πριν ἀπό την Ανάληψή Του στους ουρανοὺς λέγοντας στους μαθητές Του «ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος».

Αδελφοί μου, αναφερόμαστε, σήμερα, στους προ Χριστοῦ Ἁγίους και δικαίους προπάτορες, οι οποίοι ἦταν προσδεχόμενοι «τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Ἄνθρωποι που ἦσαν ἔτοιμοι, χάριν της υπακοῆς στο πρόσταγμα του Θεοῦ, να υποβληθοῦν σε κόπους, θυσίες και ταλαιπωρίες. Αυτοὶ που δεν εἶχαν γευτεῖ τη βασιλεία του Θεοῦ σε πλήρη ἀποκάλυψη, ζώντας στην Παλαιὰ Διαθήκη, με τον διακαή πόθο της βασιλείας του Θεοῦ, εἶχαν τόση πίστη και αγιότητα. Καταλαβαίνουμε πως εμεῖς, οι σημερινοὶ Χριστιανοί, που ζοῦμε τη βασιλεία του Θεοῦ, που ζοῦμε μέσα στους χρόνους της χάριτος, θα πρέπει να ἐπιδεικνύουμε πολὺ μεγαλύτερη πίστη στον Θεό.

Καθώς, λοιπόν, πλησιάζουν Χριστούγεννα, ἀς προσπαθήσουμε με τη χάρη του Θεοῦ να αισθανθούμε το μέγα μυστήριο της θείας ἐνανθρωπήσεως. Καλοῦμαστε ὡς Χριστιανοὶ να συμπορευθούμε και να μιμηθούμε την ταπεινώση και συγκατάβαση του Θεοῦ προς τον ἄνθρωπο. Να ἀφήσουμε πίσω μας το πνεῦμα της υλοφροσύνης, της ἀπιστίας, της καχυποψίας και της ἀμαρτίας. «Ἅγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι» μας λέει ο Κύριός μας, Ιησοῦς Χριστός. Ἀς μιμηθούμε τον Ἀβραάμ στην πίστη, τον Δίκαιο Δαυῖδ στη συντριμμένη καρδιά και ἀληθινὴ μετάνοια, τον σῶφρονα Ιωσήφ στο ἦθος και την ἀφοσίωση στο θέλημα του Θεοῦ. Ἀς κράξουμε ὅπως ο τελώνης «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ». Για να μας λυτρώσει, να μας μεταμορφώσει, να μας αγιάσει, ἀλλά και να μας ἐλεήσει. Ἀμήν.

π. Λάμπρος Στυλιανού

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΙΝ

Απόστολος: Πραξ. στ' 8 – ζ' 5, 47 - 60

Ευαγγέλιο: Ματθ. β' 13 - 23

27 Δεκεμβρίου 2020

Το γεγονός της γεννήσεως του Κυρίου φέρνει και πάλι η Εκκλησία μας μπροστά στα μάτια της ψυχής μας και μας καλεί να προσκυνήσουμε μαζί με τους ποιμένες και με τους μάγους τον γεννηθέντα βασιλέα και να υμνολογήσουμε μαζί με τις στρατιές των ουρανίων αγγέλων την ενανθρώπιση του Θεού της ειρήνης και της αγάπης. Το «Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία», ο αγγελικός ύμνος της γεννήσεως, αντηχεί και πάλι τις ημέρες αυτές στους ναούς μας. Στο νεογέννητο βρέφος της Βηθλεέμ αντικρίζουμε τον τεχθέντα Σωτήρα μας, τον ενανθρωπήσαντα Θεό. Σ' αυτό το βρέφος θα αντικρίσουμε την «λύτρωσιν» που «απέστειλεν ο Κύριος τω λαώ αυτού» (Ψαλμ. 110, 9), γιατί μέσα στο βρεφικό του σώμα δεν κρύβεται μόνον ο Θεός, αλλά και το πλήρωμα της σωτηρίας μας, η ανακαινίση και η θέωση της φθαρτής μας φύσεως, η καινή κτίση· ο άνθρωπος που γίνεται Θεός, αυτό το μυστήριο της σωτηρίας και της λυτρώσεως όλων μας.

Ακριβώς λόγω της θεολογικής της αυτής σπουδαιότητας η εορτή των Χριστουγέννων αποτελεί μαζί με την εορτή του Πάσχα τους δύο μεγάλους πόλους γύρω από τους οποίους στρέφεται το λειτουργικό έτος. Το Πάσχα είναι η κορωνίδα των κινητών και τα Χριστούγεννα των ακινήτων εορτών. Ειδικά δε η εορτή των Χριστουγέννων είναι η «μητρόπολις» των εορτών, κατά τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο, γιατί το γεγονός που εορτάζουμε κατ' αυτή είναι η προϋπόθεση όλων των άλλων σταθμών της σωτηρίας μας. Αν δεν εγεννάτο ο Χριστός ούτε θα εβαπτιζετο, ούτε θα εδίδασκε και θα εθαυματούργει, ούτε θα έπασχε και θα ανίστατο. Ήδη με τη γέννηση του Χριστού η σωτηρία του γένους μας έχει δυνάμει συντελεσθεί. Η θεία και η ανθρώπινη φύση έχουν ενωθεί εν Χριστώ. Ο Θεός και άνθρωπος Ιησούς Χριστός αποτελεί την ζώσαν εικόνα και την εγγύηση της μελλοντικής εν Χριστώ ανακεφαλαιώσεως των πάντων.

Η σημερινή ημέρα στη λειτουργική γλώσσα καλείται Κυριακή μετά τα Χριστούγεννα και η Εκκλησία μας εορτάζει, τη μνήμη του Ιωσήφ του μνήστορος, του Ιακώβου του αδελφοθέου και του προφητάνακτος Δαβίδ. Είναι τρία πρόσωπα που σηματοδοτούν το πέρασμα από τον Νόμο στη Χάρη· είναι πρόσωπα τα οποία είχαν ουσιαστική σχέση με τον Χριστό, διότι έζησαν ο καθένας μ' έναν ιδιαίτερο τρόπο το έλεος, τη φιλανθρωπία και τη δόξα Του. Τον γνώρισαν ως «το σωτήριο του Θεού», «πρότερον μεν άσαρκον ως Λόγον» ο Δαβίδ, «ύστερον δε δι' ημάς σεσαρκωμένον» ο Ιωσήφ και ο Ιάκωβος.

Η μετάβαση όμως από τον Νόμο στη Χάρη, από την Παλαιά στην Καινή Διαθήκη, δεν έγινε χωρίς τριγμούς σε πολλές συνειδήσεις. Ο Χριστός για πολλούς ήταν, και εξακολουθεί να είναι, «σημείον αντιλεγόμενον». Αν παρακολουθήσουμε την ιστορία του περιούσιου λαού θα δούμε ότι, σε σχέση με τον Χριστό και την φανέρωση της Βασιλείας Του, εμφανίζονται διάφορες κατηγορίες ανθρώπων. Υπάρχουν αυτοί που προγεύονται με το προφητικό χάρισμα τούς καρπούς της ενανθρωπήσεως του Κυρίου, όπως ήταν ο Δαβίδ. Υπάρχουν αυτοί που ζούσαν σιωπηλά το πνεύμα του νόμου, αφού ξεπέρασαν το «γράμμα» που «αποκτείνει» και έφθασαν μέχρι την τελειότητα της ευαγγελικής δικαιοσύνης, όπως συνέβη με τον Ιωσήφ.

Εκτός, όμως, από αυτές τις κατηγορίες των ανθρώπων, που είχαν μια θετική στάση απέναντι στο Χριστό, υπήρχαν και υπάρχουν και άλλοι που εκδήλωσαν αρνητικές διαθέσεις απέναντί Του. Τέτοιοι ήταν οι αρχιερείς των Ιουδαίων, οι γραμματείς και οι φαρισαίοι και ο Ηρώδης, ο οποίος όταν άκουσε για τη Γέννηση του Χριστού «εταράχθη και πάσα Ιεροσόλυμα μετ' αυτού, και συναγαγών πάντας τους αρχιερείς και γραμματείς του λαού επυνθάνετο παρ' αυτών πού ο Χριστός γεννάται». Η εχθρική τους στάση απέναντι στο πρόσωπο του Θεανθρώπου εκδηλώνεται από τη στιγμή της γεννήσεως και κλιμακωτά αυξάνεται μέχρι τη στιγμή της Σταύρωσης αλλά και μετά από αυτή όταν συνεχίζουν να πολεμούν το γεγονός της Αναστάσεως. Η παρουσία του Χριστού στον κόσμο ενοχλεί την κατηγορία αυτή των ανθρώπων τότε και σήμερα.

Η τιμή των κατά σάρκα συγγενών του Κυρίου μας, που σήμερα η Εκκλησία μάς προβάλλει, σκοπό έχει να τονίσει την ανάγκη να αποκτήσουμε κι εμείς σχέση ουσιαστική, σχέση πνευματική, που καθίσταται ανώτερη από την σαρκική, με τον ίδιο τον Κύριο. Ο Χριστός είπε ότι «μητέρα μου και αδελφοί μου είναι όλοι όσοι ακούουν και πράττουν τον λόγο του Θεού».

Ο σύγχρονος άνθρωπος καλείται να πλησιάσει διά της μετανοίας και της χάριτος των Αγίων Μυστηρίων την τελειότητα της ευαγγελικής δικαιοσύνης. Τότε μόνο τα Χριστούγεννα αποκτούν στη ζωή μας πραγματικό νόημα και ο εορτασμός τους δεν περιορίζεται σ' έναν κλειστό εθιμοτυπικό εορταστικό κύκλο. Η Αγία μας Εκκλησία μάς καλεί όχι μόνο να αντικρίσουμε τον Υιό και Λόγο αλλά και να αποκτήσουμε σχέση προσωπική μαζί Του. Αμήν!

Ιεροδιάκονος Οδυσσέας Ασπρομάλλης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εγκύκλιος του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Πάφου κ.κ. Γεωργίου για τη διεξαγωγή εράνου υπέρ των τυφλών	σελ.	48
---	------	----

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΠΕΡΙΚΟΠΩΝ

Κυριακή προ των Φώτων	σελ.	2
Κυριακή μετά τα Φώτα		4
Άγιος Αντώνιος		6
Κυριακή ΙΒ' Λουκά		8
Κυριακή ΙΕ' Λουκά (Ζακχαίου)		10
Υπαπαντή του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού		12
Κυριακή ΙΣΤ Λουκά (Τελώνου και Φαρισαίου)		14
Κυριακή ΙΖ' Λουκά (Ασώτου)		16
Κυριακή της Απόκρεω		18
Κυριακή της Τυρινής		22
Κυριακή Α' των Νηστειών (Ορθοδοξίας)		24
Κυριακή Β' των Νηστειών		26
Κυριακή Γ' των Νηστειών (Σταυροπροσκυνήσεως)		28
Κυριακή Δ' των Νηστειών		30
Κυριακή Ε' των Νηστειών		32
Κυριακή των Βαΐων		34
Κυριακή του Πάσχα		36
Κυριακή του Αντίπασχα (του Θωμά)		38
Κυριακή των Μυροφόρων		42
Κυριακή του Παραλύτου		44
Κυριακή της Σαμαρείτιδος		46
Κυριακή των Αγίων Πατέρων (Α' Οικουμενικής Συνόδου)		50
Κυριακή της Πεντηκοστής		52
Κυριακή των Αγίων Πάντων (Α' Ματθαίου)		54
Κυριακή Β' Ματθαίου		56
Κυριακή Γ' Ματθαίου		58
Κυριακή Δ' Ματθαίου		62
Κυριακή Ε' Ματθαίου		64
Κυριακή των Αγίων Πατέρων (Δ' Οικουμενικής Συνόδου)		66
Κυριακή Ζ' Ματθαίου		68

Κυριακή Η' Ματθαίου	70
Κυριακή Θ' Ματθαίου	72
Κυριακή Ι' Ματθαίου	74
Απόδοσις εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου	76
Κυριακή ΙΒ' Ματθαίου	78
Κυριακή ΙΓ' Ματθαίου	82
Κυριακή προ της Υψώσεως	84
Κυριακή μετά την Ύψωσιν	86
Κυριακή Α' Λουκά	88
Κυριακή Β' Λουκά	90
Κυριακή Γ' Λουκά	92
Λουκά Αποστόλου και Ευαγγελιστού	94
Ιακώβου Αποστόλου του Αδελφοθέου	96
Κυριακή Στ' Λουκά	98
Κυριακή Ε' Λουκά	102
Κυριακή Ζ' Λουκά - Αρχιστρατήγων Μιχαήλ και Γαβριήλ	104
Κυριακή Η' Λουκά	106
Τα Εισόδια της Θεοτόκου	108
Κυριακή Θ' Λουκά	110
Κυριακή ΙΓ' Λουκά	112
Κυριακή Ι' Λουκά	114
Κυριακή ΙΑ' Λουκά (των Προπατόρων)	116
Κυριακή Προ της Χριστού Γεννήσεως	118
Κυριακή μετά την Χριστού Γέννησιν	120

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΜΗΝΕΣ

	Σελ.
Ιανουάριος - Φεβρουάριος	20
Μάρτιος - Απρίλιος	40
Μάιος - Ιούνιος	60
Ιούλιος - Αύγουστος	80
Σεπτέμβριος - Οκτώβριος	100
Νοέμβριος - Δεκέμβριος	124

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυ.	1/11	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Πε.	3/12	ΣΑΛΑΜΙΟΥ (Εοπ.)
Δε.	2/11	ΑΧΕΛΕΙΑ (Εοπ.)	Πα.	4/12	ΑΡΓΑΚΑ
Τρ.	3/11	Ι.Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Εοπ.)	Σα.	5/12	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιος Νικόλαος (Εοπ.)
Πε.	5/11	ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΣ (Εοπ.)	Κυ.	6/12	ΝΑΤΑ
Κυ.	8/11	ΛΕΜΩΝΑ	Τρ.	8/12	ΜΕΣΑΝΑ
Κυ.	8/11	ΧΛΩΡΑΚΑ, Άγ. Νεκτάριος (Εοπ.)	Τε.	9/12	ΑΛΕΚΤΟΡΑ
Τρ.	10/11	ΠΕΝΤΑΛΙΑ, Άγιος Μηνάς (Εοπ.)	Πα.	11/12	ΓΕΡΟΣΚΗΠΙΟΥ, Άγιος Σπυριδωνας (Εοπ.)
Τε.	11/11	ΝΕΟΝ ΧΩΡΙΟΝ	Κυ.	13/12	ΓΙΟΛΟΥ
Σα.	14/11	ΑΡΣΟΣ	Κυ.	20/12	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου και Βαρνάβα
Κυ.	15/11	ΠΡΑΣΤΕΙΟ ΑΥΔΗΜΟΥ	Τρ.	22/12	ΚΟΙΛΙΝΙΑ
Πα.	20/11	ΠΑΦΟΣ, Παναγία Παντάνασσα (Εοπ.)	Πα.	25/12	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος
Σα.	21/11	ΠΕΓΓΕΙΑ	Κυ.	27/12	ΛΕΜΠΑ
Κυ.	22/11	ΚΑΘΗΚΑΣ			
Τρ.	24/11	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ, Αγία Αικατερίνη (Εοπ.)			
Τε.	25/11	ΤΑΛΑ, Αγία Αικατερίνη			
Τε.	25/11	ΠΕΝΤΑΛΙΑ, Άγιος Στυλιανός (Εοπ.)			
Κυ.	29/11	ΔΡΟΥΣΙΑ			
Κυ.	29/11	ΕΜΠΙΑ (Εοπ.)			
Δε.	30/11	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	1/11	ΜΗΛΙΟΥ, Άγιοι Ανάργυροι	Πε.	3/12	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ (Εοπ.)
Δε.	2/11	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ (Εοπ.)	Πα.	4/12	ΚΟΙΛΗ, Αγία Βαρβάρα
Τρ.	3/11	ΠΡΟΔΡΟΜΙ	Σα.	5/12	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΣΑΒΒΑ ΚΑΡΟΝΟΣ
Τε.	4/11	Ι.Μ. ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ	Σα.	5/12	ΧΡΥΣΟΧΟΥ (Εοπ.)
Πε.	5/11	ΣΑΡΑΜΑΣ, Άγιος Δημητριάδης (Εοπ.)	Κυ.	6/12	ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ
Σα.	7/11	ΝΕΟ ΧΩΡΙΟ, Άγιος Μηνάς	Δε.	7/12	ΑΓΙΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ (Εοπ.)
Κυ.	8/11	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ, Αρχαγγέλων	Δε.	7/12	ΜΕΣΑΝΑ (Εοπ.)
Τε.	11/11	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΜΗΝΑ ΠΕΝΤΑΛΙΑ	Τρ.	8/12	ΜΕΣΑΝΑ
Πε.	12/11	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ (Εοπ.)	Σα.	12/12	ΠΙΣΣΟΥΡΙ, Άγιος Σπυριδωνας
Σα.	14/11	ΟΜΟΔΟΣ, Απόστολος Φίλιππος	Πε.	24/12	ΚΙΝΟΥΣΑ, Αγία Ευγενία
Πα.	20/11	ΧΛΩΡΑΚΑ, Παναγία Χρυσοαιματούσα(Εοπ.)	Πε.	31/12	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Αγρυπνία)
Σα.	21/11	ΠΑΝΑΓΙΑ, Παναγία Ελεούσα			
Τε.	25/11	ΚΡΗΤΟΥ ΤΕΡΡΑ, Αγία Αικατερίνη			
Πε.	25/11	ΠΑΝΑΤΑΝΑΣΣΑ, Άγιος Στυλιανός			
Δε.	30/11	ΕΜΠΙΑ			

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ				ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ			
8/11	ΤΡΕΜΙΘΟΥΣΑ	6/12	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ	15/11	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	6/12	ΚΟΝΙΑ
15/11	ΑΓ. ΒΑΡΒΑΡΑ	13/12	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	22/11	ΤΙΜΗ	13/12	ΛΕΜΠΑ
22/11	ΚΟΥΚΛΙΑ	20/12	ΝΑΝΔΡΙΑ				

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου
www.imraphou.org